

...cô là thanh niên bảnh trai, cường tráng, cần đàn bà như con người cần dưỡng khí. Mỗi lần cò sát như vậy, Nguyệt Hằng đều phải nghe những lời tán tỉnh. Rồi từ tán tỉnh đến hẳn học thất vọng.

Nguyệt Hằng không thể làm cách nào khác. Nàng không thể an ủi toàn thể giống đực trên trái đất!

Lần này trước khi lên đường, nàng định ninh Trung ương rút tĩa kinh nghiệm quá khứ sẽ không biệt phái bọn thanh niên khát vọng tình yêu dễ hoạt động với nàng. Nàng đã đoán lầm. Có lẽ Smerch không quan tâm đến sự lang cha giữa nam và nữ, và đặc biệt là không để ý tới những đòi hỏi và trao đổi ái tình xác thịt. Và có lẽ Smerch muốn nàng giải quyết xác thịt với sĩ quan Smerch hơn là cống hiến cho người lạ.

Nghĩ vậy, Nguyệt Hằng dậm ra ghê tòm gã đàn ông lái xe. Nàng xô hẳn ra, giọng bức bối :

— Yêu cầu anh t ếp tục lái xe. Công việc đêm nay rất quan trọng. Sẩy tay, gây ra tai nạn xe hơi thì kế hoạch của Trung ương sẽ tan nát, anh sẽ phải gánh hết trách nhiệm.

Gã trung tá Smerch nghiêng rằng :

— Vâng, tôi nghe rõ rồi. Lần đầu tiên, tôi mới gặp một người đàn bà đẹp lạ lùng như Li-Ming.

— Tôi lạ lùng ra sao ?

— Nhiều khi Li mâu thuẫn với chính mình. Tôi không tin Li là người đàn bà không tim. Thật ra, tim Li còn nhiều xúc cảm hơn tim thiên hạ nữa. Chẳng qua Li chưa gặp kẻ tương đồng đấy thôi. Li-oi, tôi không hề tin dị đoan, song tôi có

linh tinh là đêm nay nhiều chuyện nguy hiểm đến tính mạng sẽ xảy ra.

Nguyệt Hằng vuốt tóc gã đàn ông Smerch, cứ chỉ nồng nàn như mẹ với con :

— Dĩ nhiên nhiều chuyện nguy hiểm đến tính mạng sẽ xảy ra trong đêm nay. Nhưng đó là sự nguy hiểm đã được tính toán chu đáo. Nếu sợ nguy hiểm, anh vẫn có thể không tham dự. Bây giờ còn sớm, anh được toàn quyền định đoạt.

— Trời ơi, Li khinh miệt tôi đến thế kia ư ? Dầu sao tôi cũng là sĩ quan cao cấp, gần 10 năm lăn lộn trong nghề điệp báo, coi cái chết giản dị như chằm l.a vào điều thuốc lá. Sở dĩ tôi ngần ngại là vì...

Nguyệt Hằng cắt ngang :

— Anh đừng nói nữa, mất thời giờ vô ích. Ngồi bên đàn bà, anh mất lương tri, anh không còn là anh nữa. Giờ đây, tôi hỏi anh lần chót: anh muốn tham dự công tác đêm nay không ?

— Muốn.

— Vậ , anh đừng nhắc đến linh tinh và nguy hiểm nữa.

Gã đàn ông lại t ở dài.

Xe hơi phóng vào Chợ Lớn. Tuy mới đến Hòn ngọc Viễn đông ần đầu, và mới lưu lại một thời gian ngắn, hẳn vẫn lái xe quen thuộc như người từng sống lâu năm. Như trong óc có máy báo hiệu chưa đến ngã tư đèn đỏ hẳn đã hãm bớt ga xăng. Hẳn lái không chậm vì đã thuộc đường, thuộc từ các ngã ba, ngã tư nhỏ đến những nơi đá dất ngổn ngang do công nhân lục lộ đào đường lấp ống cống. Song hẳn cũng lái không nhanh. Hẳn

nuơng theo đoàn xe chạy trước để lựa tốc độ, khi chậm, khi nhanh bất thường. Tuy nói chuyện say sưa với Li-Ming, hắn vẫn luôn luôn quan sát con đường nhựa lấp lánh ánh đèn phía trước, với hàng chục xe hơi nối đuôi nhau, với hàng trăm xe gắn máy xanh, đỏ, đen, hỗn loạn màu sắc, chạy như bay, tưởng chừng sắp sửa gây ra tai nạn.

Ruột gan hắn nóng như lửa đốt. Nhưng hắn không hiểu được nguyên nhân. Trong quá khứ, mỗi khi bắt tay vào công việc hiểm nghèo, hắn thường đau nhói ở bao tử. Lần này, cảm giác kỳ quái này cũng tái hiện, nhưng lại dai dẳng và buốt nhức hơn. Đột nhiên, hắn sợ chết. Hắn sợ chết như từ trước đến nay chưa bao giờ được gần cận sự chết.

Trong một phút bấn loạn, hắn liếc nhìn nữ điệp viên Li-Ming. Hắn không biết Li-Ming là Nguyệt Hằng, Chu thị Nguyệt Hằng, tức Thanh Tú.

Thấp thoáng dưới ánh đèn táp-lô xe hơi, nàng có vẻ đẹp huyền ảo như Nữ thần Nham sắc. Song nhìn kỹ, sắc đẹp của nàng lại phảng phất sự chết chóc.

Gã đàn ông Smerch rung mình.

Nguyệt Hằng bắt gặp giây phút yếu mềm của hắn bằng đôi mắt. Nàng nói, giọng trách móc:

— Anh không chết đau mà lo. Nếu phải chết thì nạn nhân đầu tiên là tôi. Z.28 có thể giết tôi bất cứ lúc nào.

— Tôi không thể khoan tay nhìn kẻ thù hạ sát Li được. Theo kế hoạch, tôi phải chờ bên ngoài. Nếu Li không phản đối, tôi sẽ vào tận nơi.

Nguyệt Hằng nhìn mặt:

— Cảm ơn anh.

Thái độ từ chối lạnh lùng của nàng cũng làm gã đàn ông nhún mắt. Song hắn nín thinh, không nói gì hết. Nguyệt Hằng cũng nín thinh. Xe hơi đã tới đường Tân dã và đậu lại.

Nhà hàng Arc en Ciel rực rỡ dưới ánh đèn nê-ông.

oOo

Kế hoạch Thái bình dương của Smerch đã diễn ra một cách lưu loát như nước chảy trên sông Sài Gòn. Sở Mật vụ có hàng ngàn con mắt thông thiên của ông Hoàng vụt trở thành cận thị. Văn Bình, chàng điệp viên tài ba lỗi lạc, cũng trở thành hòn bột ngơ an ngãi trong bàn tay nhào nặn của Nguyệt Hằng.

Khi nàng rón rầy bước vào, chàng nhận ra ngay. Nàng thuộc vào loại giai nhân không sao làm được, dầu chưa quen mặt bao giờ. Nàng tới đâu mang ánh sáng theo tới đấy. Không cần nhìn quanh tiệm ăn, Văn Bình đã biết là toàn thể thực khách đều chăm chú theo dõi từng cử chỉ nhỏ nhất của nàng, đàn ông để mơ tưởng giây phút thân tiên được ôm vào lòng, đàn bà để so sánh sắc đẹp và sự thêm muối.

Buổi ăn sơ kiến cũng không có chi tiết nào đặc sắc. Nó cũng như hàng ngàn, hàng vạn bữa ăn khác giữa đàn ông và đàn bà mới quen nhau trên thế giới. Văn Bình sun soe rót rượu mời nàng. Nàng khước từ lấy lệ rồi bung nống. Rồi hai người thì đua chúc rượu cho nhau. Và dĩ nhiên là càng uống huyết-ky, Văn Bình càng sáng suốt. Hơi men nồng nàn càng làm Nguyệt Hằng đẹp

thêm, và cũng như Văn Bình càng uống càng tỉnh táo.

Thoạt đầu, hai người chỉ trao đổi những câu chuyện tầm phào. Đứng theo kế hoạch đã định, khi sắp đến món tráng miệng Nguyệt Hằng đề cập tới « công việc ». Nàng mở xác da, đưa cho Văn Bình một xấp ảnh, kèm theo ba tờ giấy đánh máy ghi rõ hoàn cảnh của từng người đẹp, song Văn Bình xua tay :

— Đêm nay, tôi chưa muốn nói tới chuyện ấy.

Nguyệt Hằng sững sốt :

— Vậy ông muốn đến khi nào ?

— Không khi nào cả.

— Trời ơi ! Nếu ông không lưu ý tới đề nghị của công ty thì ông mời tôi đến đây làm gì ?

— Tôi mời cô, mời riêng ô, không can dự đến câu lạc bộ Nguyệt ước. Nói cho đúng, tôi tới lữ quán Caravelle là để nhân cơ hội làm quen với cô Mọi việc khác chỉ là phụ.

Nghe chàng nói, Nguyệt Hằng cúi xuống ly rượu. Khi ấy, hai người đã đến tuần sâm-banh. Tuy nhiên, họ không uống sâm-banh nguyên chất, mà là pha thành cốc-tay. Nghe Văn Bình ăn cần dặn bồi, Nguyệt Hằng gạt đầu thái phục :

— Em biết cách pha của anh rồi. Đó là « sâm-banh thiếu nữ », uống một mình thì say nhưng uống sau nuyt-ky thì say kinh khủng (1). Anh định

(1) đó là champagne for girls, cách pha như sau: một thìa đường, một thìa nước, 2 lá bạc hà nghiền nhỏ, một ly sâm-banh, 1 khoáng cam và 1 trái nho.

đầu độc em phải không ?

Văn Bình cười :

— Em yên tâm. Loại này làm say thật, nhưng say rất nhẹ nhàng, không nhưc đầu.

Hai người đã bắt đầu dùng ngôn ngữ anh em thân mật. Nguyệt Hằng chỉ phản đối lấy lệ. Nàng có thể uống một chực ly « sâm-banh thiếu nữ » cũng vẫn tỉnh như sáo sậu.

Trời dần dần khuya. Nguyệt Hằng giả vờ dựa lưng vào ghế, hai mắt lim dim. Văn Bình nhìn vào giữa mắt nàng :

— Chúng mình về nhé !

Đĩ nhiên ! Nguyệt Hằng thừa biết Z.28 sẽ đưa nàng về phòng riêng. Song nàng không đáp lại. Nàng ngoan ngoãn theo chàng ra đường. Thấy Nguyệt Hằng nhón nhác, chàng nói :

— Anh muốn kín đáo nên không lái xe riêng. Chờ anh một phút, để anh gọi tắc xi. Ở kia, tắc xi đây rồi...

Văn Bình không thể ngờ được đây là tắc-xi của Smerch. Tài xế đội mũ kết thụp xuống trán, lạng lẽ gài số 2, phóng thẳng, không nói nửa lời.

Xe về đến gần chợ Bến thành, Văn Bình mới ngهنen cò, dặn tài xế :

— Quẹo tay phải.

Nguyệt Hằng ngã vào vai Văn Bình, mũi da thịt thơm thoang ra. Nếu không dùng mỹ phẩm ái tình, da thịt của nàng đã đủ sức hấp dẫn những người đàn ông khó tính nhất hoàn vũ, huống hồ nàng lại dùng sau môi KZ và nước hoa KH, hai thần dược quyền rũ do phòng hóa học Smerch chế tạo đặc biệt cho nàng. Trong xe tắc-xi chật

chờ. mùi thơm phảng phất một sự khêu gợi lạ lùng. Văn Bình là kẻ giang hồ mà chịu đựng không nổi. **Chàng ngậy ngất** ghé môi vào má Nguyệt Hằng.

Nàng vẫn dễ yên. Đung vào môi nàng là chàng không thể nào cảm lòng được nữa. Dầu chàng là gang thép, son môi KZ sẽ biến chàng thành bù nhìn dễ bảo, lửa tình bốc ngùn ngụt, không mãnh lực nào trên cõi đất ngăn cản được nữa.

Nguyệt Hằng ngửa mặt, hé môi cho Văn Bình hôn. Tuy không hề có cảm tình mặn mà với người đàn ông xa lạ mà nàng có bốn phần hạ sát. đêm nay, nàng vẫn xao xuyên.

Nếu trước khi gặp Văn Bình, nàng không uống thuốc K-9 của Smerch, không biết nàng sẽ xao xuyên đến đâu nữa. Phút này, Nguyệt Hằng nhìn nhận thấy tướng H. và Thanh Giang nói đúng. **Gã** thanh niên khôi ngô và cường tráng Z.28 phải là bậc thầy trong nghệ thuật quyến rũ nữ giới.

Tuy nhiên, niềm xao xuyên chỉ thoáng qua như cơn gió mát đêm hè. Nguyệt Hằng trở lại trạng thái vô tri giác như cũ. Song lẽ Văn Bình không khám phá ra sự thay đổi đột ngột trong nội tâm cô gái tuyệt đẹp nổi danh là nữ thần ám sát của Smerch.

Tắc-xi đậu lại trước một bin-dinh cao ngất ngưỡng mới cất ở đường bác sĩ Calmette. Ở lầu 3, Văn Bình đã có một tổ uyên ương kín đáo. Kín đáo đến nỗi những người thân nhất cũng không biết.

Văn Bình là con người như hàng triệu con

người tâm thường khác trên trái đất nên đã mơ mắt, mưu trí khôn bên cạnh đàn bà đẹp. **Già** chàng còn sáng suốt, chàng sẽ thối mắc khi thấy Li-Ming tiếp tục tỏ cử chỉ ngoan-ngoãn, ngoan-ngoãn một cách ngoài sự trông tưởng.

Và già chàng thận trọng như thường lệ, chịu khó quay lưng lại, **quan sát** từ phía thi con mắt có lái xuyên thủng màn tối của chàng sẽ có thể phang ra một vài chi tiết khả nghi.

Thật vậy, phía sau xe tắc-xi đang còn hai xe hơi khác nữa. Xe thứ nhất là của gã ngoại kiều. Hắn dừng ở đầu đường, song vẫn ngồi yên sau vô-lăng, không mở cửa xuống.

Thanh Giang, nữ chuyên viên Smerch, lái xe sau. Đó là một chiếc Citroen vô dan, đen dũi, xấu xí, rất quen thuộc với thành phố Sài Gòn. Thanh Giang vượt qua tắc-xi, **quẹo** bên trái rồi dừng bên lề.

Trong khi ấy, Văn Bình đã diu Nguyệt Hằng lên lầu.

Dưới đường, Thanh Giang mở nút vô tuyến điện trước mặt. Bên ngoài, ai cũng lầm đây là máy thu thanh gắn trong xe hơi, kỳ thật là một loại dụng cụ thu thanh điện tử đặc biệt. Tất cả những **âm thanh** phát ra gần Văn Bình và Nguyệt Hằng đều được thu vào một bộ phận chuyên tuyến giấu trong quai xách tay của Nguyệt Hằng. Bộ phận chuyên tuyến này **phát âm** lại nghe rõ mồn một trong xe Citroen.

Tuy nhiên, nếu ai dùng sát xe Citroen, những **âm thanh** này vẫn không lọt được vào tai, dầu là tai rất thính. Vì lẽ giản dị, âm thanh chỉ được

truyền riêng vào tai Thanh Giang. Trong tai trái của nàng, khuất sau mái tóc, có một cái nút nhỏ, chỉ lớn bằng đầu bút chì nguyên tử. Cái nút này là máy vi-âm khuếch-đại. Muốn nghe to, nhỏ, Thanh Giang chỉ cần vặn nút ở táp-lô. Nàng tha hồ dựa lưng vào ghế, theo dõi cuộc tình tự giữa nhà nữ thiện xạ và con quí vật sắp sửa bị làm thối.

Đối với người đàn ông khác, thì chắc hẳn Thanh Giang phải chờ đợi lâu, ít nhất cũng từ nửa tiếng đến một tiếng đồng hồ. Vì cũng phải giáo đầu bằng một vài câu chuyện tầm phào, trước khi bước thẳng vào mục phiêu.

Song Văn Bình lại tấn công một cách nóng sốt. Cửa phòng mới đóng, chàng đã kéo Nguyệt Hằng vào lòng, hôn thật lâu. Và cái hôn này chưa hết thì cái hôn khác lại tiếp theo.

Nguyệt Hằng đặt cái xác da xuống bàn phấn. Văn Bình đã trang trí căn phòng theo kiểu Nhật, tất cả đều thấp thỏi, và xinh xắn. Đồ gỗ bằng lát tích nhiều màu được mua tại Đông kinh tạo ra một bầu không khí tươi trẻ, và mát mắt, khiến cho hơi nóng nhiệt đới không len lỏi được vào phòng. Cái máy điều hòa không khí bên dưới cửa sổ đóng chặt được sơn trắng toát. Với 22.000 BTU, chiếc Philco tối tân này có thể biến Sài Gòn thành Bắc cực trong chớp mắt.

Văn Bình cầm xác da của Nguyệt Hằng lên ngắm nghía. Tuy nổi tiếng bình tĩnh, Nguyệt Hằng cũng chột dạ. Nếu Z.28 táy máy thì nguy. Dụng cụ điện tử chuyên âm được gắn an toàn, song con mắt thành thạo của một điệp viên nhiều năm lần

lộn trong nghề như Văn Bình có thể khám phá ra sau 60 giây đồng hồ quan sát.

Nhưng Văn Bình chỉ buột miệng khen ngợi:

— Xắc em đẹp quá!

Mà xắc của nàng đẹp thật! Nền vi bằng nhựa épôxy trắng, óng ánh như chứa làn tinh. Nhựa épôxy có sức chịu đựng vô cùng bền bỉ: bánh xe hơi nghiêng lèn, cái xắc cũng không vỡ. Sở dĩ Smerch dùng nhựa épôxy làm vi tay vì sợ bất ngờ dụng cụ vô tuyến bị tuột ra ngoài. Lẽ ra khi cầm vi, Văn Bình phải nhận ngay được là nhựa épôxy. Vì hơn ai hết, chàng rất quen với loại nhựa độc nhất vô nhị này. Mọi sở giới điệp trên thế giới đều dùng nó để lót tường những văn phòng bí mật. Riêng ông Hoàng đã sai chế tạo một cây súng lục riêng, bắn đạn bằng giấy nhựa épôxy. Giấy bắn vào tường, dính chặt lấy, biến thành cái thang, điệp viên bám vào và trèo lên thoăn thoắt trong nháy mắt.

Vậy mà Văn Bình chẳng thấy gì hết.

Chàng chỉ nghĩ đến sắc đẹp.

Nghĩ đến Nguyệt Hằng... Và nghĩ đến cách chinh phục nàng đêm nay. Chàng trả lại xác tay xuống bàn, rồi mở tủ rượu, don đả:

— Em uống gì đề anh pha.

Tủ rượu của Văn Bình gồm mọi rượu đắt tiền nhất. Chàng khoe chai huyết-ky trong vắt. Nguyệt Hằng lắc đầu:

— Không, em thích uống Kirsh.

Văn Bình reo lên:

— Uống Kirsh lúc này thì tuyệt. Anh có nhiều

cách pha cốc-tay Kirsch tuyệt ngon. Em biết Kirsch pha chung với si-rô hạnh đào thành gì không ?

— Anh đã tình ghê. Đó là « hôn môi em đi » (1).

Văn Bình cúi xuống hôn vào môi nàng. Nàng ấy nhẹ ra :

— Cái anh này thật hay lợi dụng.

Cầm chai Kirsh lên, Văn Bình ngần ngừ rồi nói :

— Pha với si rô hạnh đào không ngon bằng với gin và curacao.

Nguyệt Hằng nheo một con mắt trong cử chỉ là lời :

— Hừ, anh còn quên hai vị nữa. Đó là lá cam và nước trái chanh. Nào, anh pha « giường tân hôn » (2) cho em...

Nàng chỉ nói vậy rồi nằm nhoài xuống giường. Văn Bình từ từ tiến lại. Việc làm đầu tiên của chàng là tắt ngọn đèn nê-ông tờ mờ trắng trợn trên trần, và thay vào bằng ngọn đèn đêm màu vàng nhạt đặt trên bàn đêm ở đầu giường.

Chàng biết người đẹp đã ngấm rượu. Nguyệt

(1) *iss my lips là một cốc-tay Tây phương gồm 1/2 rượu Kirsch, 1/2 Noyau de Poissy, 1 muỗng si rô hạnh đào. Phải rót vào ly givré. Ly givré nghĩa là ly mà mép được thoa bằng mùi chanh hoặc mùi cam, rồi cái ly được nhận xuống đường muối đỏ nửa phân tay,*

(2) *đó là cốc-tay Lit Nuptial (giường hợp cần) pha như sau : 3/8 rượu gin, 2/8 Kirsch, 1/8 curacao 1/8 hoa cam, và 1/8 nước trái chanh.*

Hằng quay mặt vào tường như sợ ánh đèn. Phản ứng này thường có ở người say. Nhất là là đàn bà say, bên cạnh đàn ông tràn trề sức sống. Nguyệt Hằng không say mấy may song nàng thích tránh ánh đèn vì sợ luồng nhỡn tuyến soi mói của Văn Bình. Có thể trong một vi-phân thời gian nào đó, linh tinh điệp vi n lão luyện thức dậy, chàng sẽ khám phá ra nàng giả vờ say. Như có gái giang hồ cần giải quyết nhanh chóng để tiếp khách mời và về nhà ngủ, Nguyệt Hằng cố ý rút ngắn giai đoạn sửa soạn.

Trong giây phút định thần, nàng kiểm điểm lại lời dặn dò của huấn luyện viên. Giọng nói đều đều của Thanh Giang đột nhiên vắng vắng bên tai nàng :

— Trong cơn ân ái, người đàn ông giỏi võ nhất hoàn vũ cũng biến thành vô dụng. Toàn thể khí lực của họ được dồn vào mục đích nên gân cốt bị lỏng lẻo, ngoại nội công giảm xuống mức tối thiểu, một võ sĩ tầm thường tấn công, họ cũng trong thương... Hai cái huyết mở rộng nhất và dễ tấn công nhất là huyết ở bụng dưới, cách lỗ rốn một gang tay, theo đường thẳng, và huyết ở cạnh xương cụt ở sau lưng, gần mông. Khi ấy, chỉ cần vận dụng atemi vào đầu ngón tay đánh xuống là khỏe như Hàng Võ cũng thiệt mạng tức khắc...

Nguyệt Hằng lăm lăm :

— Hừ, chỉ 5 phút nữa !

Chỉ 5 phút nữa, Văn Bình, Z.28 sẽ thành cái xác không hồn. Smerch nhỏ được cái gai độc trong mắt. Từ nay trở đi, sở Mật vụ Nam Việt trở nên một tổ chức điệp báo bằng đất sét... Hàng chục

hàng trăm nhân viên thất bại, riêng Nguyệt Hằng đơn thương, độc mã thành công. Nàng không cần đến Thanh Giang và các đồng nghiệp đang phục sẵn bên ngoài. Thành tích phi thường của nàng sẽ làm tên tuổi Smerch lừng lẫy...

Văn Bình cúi xuống :

— Em nói gì thế ?

Nguyệt Hằng không đáp. Mở mắt ra, nàng nhận thấy một bông lê-dơn vàng. Không phải một bông, mà là... nàng đếm nhầm trong miệng... mà là đúng 8 bông. Những đóa lê-dơn tuyệt diệu được cắm trong cái bình thủy tinh tuyệt diệu. Lê-dơn màu vàng lợt hoa cũng màu vàng. Màu vàng... màu vàng tuyệt diệu...

Bình sinh Nguyệt Hằng mê hoa lê-dơn. Bình sinh Nguyệt Hằng mê màu vàng. Từ ngày dấn vào công tác Thái bình dương, nàng phải tạm bỏ thú mê màu vàng, và chọn những màu mà nàng không thích.

Nguyệt Hằng ngồi nhòm dây. Trong khoảnh khắc, nàng quên bằng nhiệm vụ mà chỉ soán suyt lấy bông lê-dơn màu v. ng diễm lệ. Văn Bình hỏi :

— Em ưa lê đơn vàng ư ?

Nguyệt Hằng gật đầu :

— Hồi nhỏ, em sống trong một khu vườn toàn hoa vàng. Em biết trồng hoa từ năm lên 4 tuổi. Không hiểu sao trong vườn có hàng chục thứ hoa xinh đẹp mà em lại thích mình hoa lê-dơn.

Văn Bình nói, giọng bằng phẳng :

— Có lẽ kiếp trước em là tiên.

— Là tiên ?

— Phải, vì theo huyền thoại, hoa lê-dơn là hậu kiếp của những nàng tiên đã t. h trên thượng giới.

— Anh là nhà văn có khác. Hề xuất khẩu là thành chương.

— Em lầm rồi, anh không phải là nhà văn.

— Vậy anh làm nghề gì ?

— Thôi, hai đứa mình tiếp tục câu chuyện về hoa lê-dơn, tiện hơn. Trong đời, mỗi người đều có bí mật riêng, anh không nghi ngờ em, anh cũng không cần vặn em, thì ngược lại, em cũng nên cho anh được thoải. Phút này, chúng ta chỉ là người đàn bà và người đàn ông yêu nhau, sửa soạn tận hưởng hạnh phúc. Dầu lát nữa, dòng đất nổi lên, hoặc bom nguyên tử được thả xuống, hoặc một trong hai chúng ta thiệt mạng cũng mặc kệ... BẠN bè thường chê anh là kẻ tàn bạo không tim, thật ra, tim anh còn rung động mạnh mẽ hơn họ nhiều. Em thử nhìn xem... lê-dơn vàng đẹp hơn lê-dơn hồng đỏ... lê-dơn lại đẹp hơn các hoa khác...

— Em có cảm tưởng rằng anh không phải là người trồng hoa. Có lẽ anh mê hoa lê-dơn vì...

— Đùng. Anh mê hoa lê-dơn vì không quên được dĩ vãng.

— Anh kể cho em nghe đi.

— Thôi, em không nên biết thì hơn. Có thể khi biết rồi, em sẽ không yêu anh nữa.

— Anh nói bậy kinh khủng.

Văn Bình cúi áo sơ-mi ném xuống ghế. Cởi trần, chàng đẹp như pho tượng cổ Hi Lạp. Nguyệt Hằng không lạ gì thân thể đàn ông song cũng phải thán khen. Nàng đã gần gũi nhiều thanh niên

khác giống, thân thể cân đối, cường tráng, tuy nhiên sự cân đối cũng như sự cường tráng của họ đối với Văn Bình, Z.28, chỉ là một vực, một trời. Ở Văn Bình, nàng tìm thấy một cái gì khác lạ, độc nhất vô nhị, khiến nàng bồi hồi.

Song Nguyệt Hằng lại trấn tĩnh được ngay. Lý trí điệp báo đã cả thắng tình cảm nhi nữ. Nàng nắm tay chàng, giọng êm như ru :

— Anh tắt đèn kéo em chói mắt.

Tắt đèn... tắt đèn... Nghĩa là chỉ còn 2 phút ngắn ngủi nữa... Nàng sẽ vận dụng sinh lực vào hai đầu ngón tay, đâm vào tử huyết gân đốt xương cut. Đối phương sẽ giãy lên một cái nhẹ trước khi toàn thân mềm nhũn rồi nằm lãn xuống giường. Nguyệt Hằng sẽ thân nhiên bước xuống, lục xác lấy cái máy ảnh tí hon. Máy ảnh này chứa sẵn một cuộn phim 36 pô. Nàng phải chụp cả cuộn. Máy ảnh đặc biệt này có thể chụp không cần đèn.

Xong xuôi, nàng mở cửa hành lang. Chắc hẳn Thanh Giang đang rình rập bên ngoài. Nàng sẽ nghiêng mình chào Thanh Giang, và nói hai tiếng ngắn ngủi, chứa đầy kiêu hãnh :

— Xong rồi.

Trên thực tế, Nguyệt Hằng chưa thể rút ngắn được chương trình đã định. Vì nàng quên rằng Văn Bình là con người lập dị. Chàng lập dị trong cách sống, cách ăn, cách mặc. Cho đến cách ăn ái của chàng cũng lập dị không kém.

Nghe nàng nói, Văn Bình nhún vai :

— Em sợ ánh đèn tức là đang say. Để anh mở nước em tắm một lát cho tỉnh. Nước nóng của

anh đặc biệt lắm. Nóng như nước tắm bên Nhật. Anh lại pha thêm nước hoa.

Tắm nước thật nóng ban đêm cũng là sở thích thân thiết của Nguyệt Hằng. Tường H. bắt nàng phải bỏ thú tắm đêm. Vì công việc, nàng phải tuân theo, song cơ thể nàng bả hản, đêm nào nàng cũng trần trọc, không tài nào ngủ được. Đêm nào nàng cũng uống thuốc ngủ, mặc dầu từ nhiều năm nay nàng có biệt tài đặt mình xuống là ngủ ngay.

Lần đầu tiên Nguyệt Hằng ngạc nhiên. Trên thế giới có lẽ Văn Bình là kẻ lập dị hạng nhất. Phàm đàn ông ga găm đàn bà, hễ có cơ hội thuận tiện là chụp lấy ngay, và khai thác ngay, không đại trí chậm, vì trí trậm có thể xói hỏng, hỏng không. Thực tế đã chứng tỏ một cách phủ phàng là vào giây phút tối hậu, đột nhiên người đàn bà vùng tỉnh, thấy rõ sự thật và thẳng tay từ chối. Văn Bình đã chuốc nàng uống rượu thật say, và đưa nàng vào một căn phòng vắng vẻ, dùng ngón ngữ quyến rũ và đồ đạc trần thiết khéo gợi để giữ chân nàng, và nàng đã sẵn sàng dâng hiến (dầu chỉ là dâng hiến giả tạo).

Nàng đã yêu cầu tắt đèn. Song Văn Bình lại mời nàng tắm nước nóng. Từ ngạc nhiên, Nguyệt Hằng chuyển sang lo ngại. Văn Bình đã phăng ra vai trò xảo trá của nàng rồi chăng ?

Nàng không tin như vậy. Từ buổi gặp đầu tiên, Văn Bình đã nhắm mắt lao đầu vào cạm bẫy một cách thành thật và khờ khạo.

Lẽ ra, theo kế hoạch Thái bình dương, Nguyệt Hằng phải từ chối, không vào phòng tắm. Vì vào phòng tắm thì kế hoạch bị chậm lại nửa giờ. Trong

30 phút này, một biến cố có thể xảy ra, lật ngược thế cờ. Nhưng Nguyệt Hằng lại không từ chối. Nàng cảm thấy thêm ấm nước nóng ban đêm hơn bao giờ hết.

Văn Bình quan niệm tình yêu theo Tây phương. Chàng muốn sửa soạn một cách trang trọng và tinh khiết. Nàng sẽ chiều chàng. Dầu sao, đây cũng là đêm cuối cùng, lần ân ái cuối cùng của Văn Bình, Z.28.

Hơi nước nóng tỏa ra ngào ngạt.

Nguyệt Hằng cảm thấy tấm thân lâng lâng. Cơ thể đêm tuyết diệu đã giúp nàng lấy lại phong độ quen thuộc. Nàng thêm bạo động, thêm giết chóc hơn bao giờ hết. Tuy nhiên, Văn Bình vẫn rên rang, chưa chịu ôm nàng vào lòng. Chàng huýt sáo miệng, chậm rãi bước vào phòng tắm. Thái độ khệnh khang của Văn Bình làm Nguyệt Hằng tức nơn ruột.

Từ nhiều năm nay, người đàn ông nào gặp nàng đều xa tới, hưởng lạc một cách vội vã và cưỡng quýt, sợ nàng thay đổi ý kiến. Ngược lại, Văn Bình vẫn thản nhiên, dường như chàng tự tin là nàng đã thuộc về chàng, hoàn toàn là con người máy chàng tha hồ xử dụng. Tuy bị va chạm tự ái, Nguyệt Hằng lại thấy một cảm giác kỳ lạ bật khởi trong lòng. Nàng chưa hề bị đàn ông khinh khi, và đây là lần đầu tiên...

Lần đầu tiên...

Văn Bình đã nằm xuống bên nàng. Tấm thân cần đỡ của chàng nổi bật trên nền trắng trinh nguyên của khăn giường.

Nguyệt Hằng mở đôi mắt rộng, đen láy nhìn

chàng. Nàng bắt đầu có thiện cảm với chàng. Nhưng đối với nàng thì nhiệm vụ luôn luôn được đặt lên trên hết. Nàng phải giết.

Nàng mỉm cười. Chàng cũng mỉm cười lại. Chàng không thể biết rằng Nguyệt Hằng mỉm cười với chàng lần cuối trước khi ra tay, áp dụng kỹ thuật ba sát bằng ân ái.

Ngọn đèn cuối cùng trong phòng tắt phụt.

Văn Bình ghi lấy Nguyệt Hằng. Giây phút mà Smerch rình rập từ bao tháng năm đã tới. Nguyệt Hằng rướn người lên, Văn Bình đang tìm môi nàng.

Hai ngón tay thép của Nguyệt Hằng vung ra. Song một mãnh lực bí mật đã ngăn cản, không cho nàng phóng đòn chết vào huyết gân xương cốt. Nàng lại đánh vào huyết tché-tché, cách đốt xương cốt hơn một tấc.

Nghĩa là nạn nhân chỉ bị mê man mà không chết.

Toàn thân Văn Bình mềm nhũn trong khoảnh khắc. Bị tấn công bất thần, Văn Bình không thể nào chống đỡ. Nguyệt Hằng hát chàng sang bên rồi ngồi dậy bật đèn.

Văn Bình nằm giữa, mắt lim dim, trên miệng vẫn còn nguyên nụ cười khêu gợi. Nguyệt Hằng nhìn ngược chàng lần nữa. Gần hoành tẩu, cô nàng thấy rõ một vết đỏ, dài 5 phân, vẽ hình mũi tên.

Trời ơi, mũi tên màu đỏ... Mũi tên thiện xạ...

Nàng bàng hoàng như người trúng phong, vội vàng xuống giường, mặc quần áo.

Ngay khi ấy, cửa phòng mở toang. Gã trung tá Smerch hiện giữa khung cửa, mặt bưng bưng sát

khí, khẩu súng lục trên tay lăm lăm. Thấy nàng hoảng hốt, bần hỏi :

— Chết chưa ?

Nguyệt Hằng gạt đầu :

— Rồi.

Hắn tiến lại giường, lật mí mắt Văn Bình để khám xét. Không, nạn nhân chưa chết. Kẻ thù vẫn còn sống. Nguyệt Hằng đã nói dối. Nguyệt Hằng đã phản bội Smerch.

Hắn nghiêng răng bóp cò.

« Bup », viên đạn xuyên qua nòng hãm thanh. Song gã trung tá Smerch quên rằng phía sau còn có Nguyệt Hằng. Nàng nhào lại, giáng átêmi vào cườm tay hắn. Phát đạn kết liễu cuộc đời của điệp viên Z.28 bị bắn trệch vào tường.

Hắn quát lên :

— Li Ming, Li Ming điên rồi ư ?

Nguyệt Hằng chọc luôn ngón tay vào mắt hắn. Không kịp tiên liệu phản ứng lạ lùng của nàng, hắn bị trúng đòn, và loạng choạng ngã xuống giường.

Sức lực của hắn vẫn còn nguyên vẹn. Nếu muốn, hắn có thể dùng chân, quật ngã Nguyệt Hằng. Song hắn phải tìm ra nguyên nhân. Và lại, hắn sợ dùng võ lực sẽ làm nàng trọng thương. Tay bưng mặt, hắn rít lên :

— Tại sao hở Li ? Trời ơi, tại sao ? Tôi không thể nào hiểu nổi. Tôi không thể nào hiểu nổi tại sao Li buông tha hắn mà ám hại đồng nghiệp, nhất là đồng nghiệp ấy...

Nàng tung ra phát átêmi thứ hai. Phát átêmi quyết định. Lần này, hắn nằm mọp xuống đất,

quần quai trong đau đớn. Ngón đòn kinh khủng của nàng đã rơi đúng yếu huyệt gần mắt. ✓

Lúc ấy, gã trung tá Smerch khám phá ra sự thật thì đã muộn. Hắn biết là nàng cố tình giết hắn. Hắn lồm cồm vùng dậy, nhưng chẳng qua chỉ dễ lãnh một viên đạn vào bụng. Nguyệt Hằng đã rút súng không biết từ lúc nào. Tài bắn của nàng được liệt vào hạng nhất nhì trong làng nữ điệp viên thế giới.

Thanh Giang từ ngoài chạy vào chỉ chạm một phần mười giây đồng hồ. Trừ phi có sẵn y sĩ đại tài và dụng cụ giải phẫu tối tân một bên, gã trung tá Smerch không còn hy vọng thoát khỏi nanh vuốt tử thần. Viên đạn quái ác đã xuyên qua ruột non, phá tan một đốt xương sống. Loại đạn 7,35, do ban kỹ thuật của Smerch chế tạo, tuy nhỏ đường kính, có thể bắn hạ thú dữ, với sức công phá mạnh hơn đạn 12 li.

Cũng như gã trung tá, Thanh Giang khựng lại trong sự sững sờ vô biên. Cử chỉ kinh ngạc này đã được Nguyệt Hằng lợi dụng triệt để. Nàng biết rằng Thanh Giang sẽ không tha thứ khi thấy nàng nhân nhượng với kẻ thù Z.28 và nặng tay với đồng chí. Nàng cũng không thể nhẫn tâm bắn hạ Thanh Giang vì dầu sao cũng còn tình bạn.

Nhưng kinh ngạc thoáng qua, Thanh Giang vội rút súng. Nguyệt Hằng nổ ngay, không suy nghĩ. Khẩu Tokarép bá phát bá trúng của Thanh Giang vừa giơ lên thì rớt luôn xuống sàn gác. Thanh Giang rên rĩ :

— Té ra...

Nguyệt Hằng thở dài :